

Ἐφημερίς τῶν Κυρίων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Βετίας»

Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρὶ
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγεῖλα ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ “ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

ΕΞΕΔΟΘΗ

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μὴ γράφετε. — Τὸ Μετάλλιον (ὑπὸ κ. Ἀννης Σερούτου). — Ὁ Χει-
μὼν ὑπὸ δος Ἑλίζης Κ. Σερπέτη). — Γυναικεῖος Κόσμος (ὑπὸ Φιλο-
κάλου). — Ποικίλα. — Θέατρον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Εἰ-
δοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΜΗ ΓΡΑΦΕΤΕ

Μὴ γράφετε, ἐὰν δὲν εἴθετε πλουσίαι. Ἴδου ἡ συμβουλὴ
τὴν ὁποῖαν θὰ ἀπηυθύνωμεν πρὸς πᾶσαν γυναῖκα, ζητοῦσαν
νὰ μεταχειρισθῇ τὴν γραφίδα της, δι' ἄλλον σκοπὸν ἢ διὰ
τὴν ἀλληλογραφίαν της καὶ τοὺς καθημερινοὺς λογαρια-
σμούς της.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι βεβαίως ὁ τόπος, εἰς τὸν ὅποτον δύνα-
ται νὰ εὐδοκίμησιν καὶ νὰ ἐκτιμηθῶν ράπτρια καὶ μοδί-

σται, βιομήχανοι καὶ μυρεψοί, πλύντριαι καὶ σιδηρότριαι,
ἀλλ' ὅχι καὶ γυναῖκες τῶν γραμμάτων.

Καὶ γυναῖκες τῶν γραμμάτων λέγουσαι, δὲν ἐννοοῦμεν μό-
νον τὰς διδασκάλους καὶ τὰς παιδαγωγούς, ἀλλὰ καὶ τὴν
νέαν τάξιν τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὸ θάρρος νὰ με-
ταχειρισθῶν τὴν πνευματικὴν δύναμιν, ἣν ὁ Θεὸς ταῖς ἐ-
χάρισεν, ἵνα τέρψωσιν ἢ καὶ ὀδηγήσωσι τὰς ὁμοίας τῶν εἰς
τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Γυναῖκες τῶν γραμμάτων ἐννοοῦμεν
ἐκείνας, αἵτινες ἀφιερῶν σπινθῆρα πρὸς σπινθῆρα, ἱκμάδα
πρὸς ἱκμάδα, τὸ φῶς καὶ τὴν δύναμιν, δι' ὧν ἡ φύσις ἐδη-
μιούργησε τὸ πνεῦμά των καὶ, γράφουσαι, φιλοδοξοῦν νὰ μετα-
δώσιν τὸ φῶς αὐτό, νὰ ἐνδυναμώσιν τὰ πνεύματα καὶ τὰς
διανοίας ἐκείνων, αἵτινες εἰς τὰς προλήψεις τοῦ σκότους ἐμ-
μένουσαι, διστάζουσιν νὰ ἀτενίσουν τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀντλήσουν
ἐξ αὐτῆς ὅσην δύναται νὰ ταῖς παράσχῃ εὐτυχίαν.

Δὲν εἶναι παράδοξος ἐξαιρέσις ἡ γράφουσα γυνή, ἀλλ' οὔτε
δημιουργημα τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅπως μὴ εἶναι

ανάγκη νὰ γείνη λόγος περὶ αὐτῆς. Πρὶν ἢ ὁ νεώτερος πολιτισμὸς καταργήσῃ ἔτι τὸν γυναικωνίτην, γυναικὲς ὑπερόχου διανοίας ἐσημείωσαν διὰ τοῦ καλῆς τῶν τὴν πνευματικὴν τῶν δύο φύλων ἰσότητά. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Θεανού καὶ οἱ θαυμαστοὶ λόγοι, οὓς ἡ Ἀσπασία ὑπηγόρευεν εἰς τὸν Περικλέα, ἀπέδειξαν ὅλην τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς γυναικὸς καὶ ὅλον τὸ σθένος τοῦ καλῆς τῆς ὕψους.

Τὰ σκῆπτρα τῆς μυθιστοριογραφίας τοῦ αἰῶνος κρατεῖ μέχρι σήμερον ἡ Γεωργία Σάνδη, αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ γράφουσαι γυναικὲς ἀφῆκαν ὀπίσω, πολλὸ ὀπίσω τῶν τοὺς ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου συναδέλφους τῶν.

Ἄλλ' αἱ ἐν τῇ ἀρχαίότητι γράφουσαι δὲν ἐτύπωνον ὅ, τι ἔγραφον· κατὰ συνέπειαν δὲν ὑπεβάλλοντο εἰς δαπάνας. Αἱ δὲ γυναικὲς τῆς Δύσεως ζοῦν εἰς κοινωνίας ἀνεπτυγμένους δυναμείας νὰ ἐκτιμήσουν τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν. Εἰς τὰς κοινωνίας αὐτάς, μετὰ τῶν προϋπολογιζομένων ἐξόδων τοῦ ἔτους, ὑπάρχει πάντοτε καὶ κονδύλιον βιβλίων, περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων πάσης οἰκογενείας, ἥτις, ὅσον οἰκονομικῶς καὶ ἀνὰ ζῆ, δαπανᾷ καὶ διὰ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος, καὶ ἀνὰ ζῆ, δαπανᾷ καὶ διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῶν γνώσεων καὶ διὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν ὥραίαν αὐτὴν τῆς ψυχῆς πανήγυριν.

Αἱ ἑλληνίδες οἰκοδόμοι σπανίως κάμνομεν προϋπολογισμὸν τοῦ ἔτους καὶ ἔτι σπανιώτερον σημειοῦμεν, ἔστω καὶ ἐλάχιστον ποσόν, διὰ βιβλίων καὶ περιοδικῶν. Πλὴν τούτου δὲ καὶ δὲν ἀγνοῦμεν νὰ ἀναγινώσκωμεν Ἑλληνικά.

Ἄλλὰ μήπως οἱ κύριοι εἶναι καλλίτεροί μας εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο; Μήπως ἡ ἀνδρική φιλολογία εἶναι καὶ γνωστὴ εἰς τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν ἐγγράμματων μας καὶ ἐπιστημόνων ἀνδρῶν; Πόσοι ἀρὰ γε ἐξ αὐτῶν γνωρίζουν τί ἔγραψεν ὁ Βικέλας, τί ὁ Ραγκαβῆς καὶ ὁ Σοῦτσος καὶ ὁ Βαλαωρίτης, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν ἡ ἐλάχιστα ὀνόματα; Τοὺς γνωρίζουν οἱ ξένοι, τοὺς μεταφράζουν, τοὺς ἀπολαμβάνουν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ, ἐὰν δὲν ἀγνοοῦμεν καὶ τὰ ὀνόματά τῶν ἐντελῶς, τοὺς περιφρονῶμεν, δὲν τοὺς ἀνεγνώσαμεν ποτε.

Ὡς ὅλοι οἱ ὀψίπλουτοι, οἱ ἄνευ γένους καὶ πατρὸς, ἀπαρνοῦνται παν ὅ, τι τοὺς συνδέει πρὸς τὸ παρελθόν, ἔστω καὶ ἐὰν οἱ σύνδεσμοι οὗτοι τοῖς περιποιῶν τιμὴν, οὕτω καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ κάμωμεν καὶ λόγον περὶ Ἑλλήνων φιλολόγων καὶ ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἔστω καὶ ἀνὰ μετὰ τῶν ὑπάρχουν πνεύματα ὑπέροχα, δυνάμενα καὶ νὰ τέρψουν καὶ νὰ ἀναπτύξουν καὶ νὰ ἡθικοποιήσουν.

Εἰς τόπον λοιπόν, ἔνθα οἱ γράφοντες ἄνδρες νευαγοῦν, τὴν θέλεις νὰ κάμωμεν αἱ γυναῖκες; Σποραδικῶς ἀρχὰ καὶ που παρουσιάζεται καμμία προνομιούχος ἐξ αὐτῶν μὲν ἐν πρωτότυπον μυθιστορημάτων, ἢ μὲν συλλογὴν πρωτοτύπων διηγημάτων. Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ ἔχουσιν ὥς αἱ γυναῖκες αὐταὶ ὅλον τὸ αἶμα τῆς καρδίας τῶν, ὅλην τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς φαντασίας τῶν, ὅλον τὸ σφῆγος τοῦ πνεύματος τῶν καὶ ὅμως πόσαι τὰς ἀνέγνωσαν καὶ πῶς τὰς ἐνεθάρρυναν;

Πρὸ ἔτους περίπου ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἐξέδωκεν ἐν ὠραϊστάτον πρωτότυπον μυθιστορημάτων. Εἶχε σελίδας λαμπράς, ἰδέας πολλὰ πρωτοτύπους, ἦτο μία εὐμορφη ζωγραφία. Ἐγράψαμεν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ συνεστήσαμεν θερμότατα καὶ ἡδυνήθημεν μάλιστα ἀντίτυπά τινὰ νὰ διαθεσώμεν ἐξ αὐτοῦ. Πρὸ ἡμερῶν ἀνηγγείλαμεν τὴν ἐκδοσὶν διηγημάτων

ἄλλης Παπαδοπούλου, τῆς Ἀρσινόης, τῆς τόσον γνωστῆς, διηγημάτων ἐν οἷς ὑπάρχουν ἀληθεῖς θησαυροί, ἐν οἷς πᾶσα μήτηρ πολλὰ δύναται νὰ ἀντλήσῃ. Πόσα θὰ διατεθοῦν καὶ ἐξ αὐτῶν; τὸ ὑποθέτομεν.

Ἡμεῖς ἴσως ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων δικαιούμεθα νὰ ἔχωμεν περὶ αὐτῶν, διότι ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυρίων» καὶ ἐνθουσιωδῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστῶν τυγχάνει καὶ μεγάλῃς διαδόσεως. Καὶ ὅμως ποσῶς δὲν δυσανασχετοῦμεν καὶ ἡμεῖς πρὸ τῶν ὀλίγων, εὐτυχῶς, δυστυχῶς, αἵτινες μετὰ τῆς ὀλιγωρίας καὶ ἀκηδεύσεως ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν; Ποσῶς δὲν ἀπογοητευόμεθα, σκεπτόμεθα ὅτι δὲν ἐκτιμῶνται ἀναλόγως αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ θυσίαι εἰς ἃς ὑπεβλήθημεν καὶ ὑποβαλλόμεθα, ὅπως μὴ ἡ Ἑλληνὶς φανὴ ὑστεροῦσα κατ' ἐλάχιστον τῶν ἀπανταχοῦ ὁμοφύλων τῆς;

Διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, ἵνα οἱ ἐν Ἑλλάδι γράφοντες δυνήθουν νὰ ἐξίχθουν εἰς σημεῖον ποιᾶς τινος τελειότητος, ἀνάγκη νὰ εἶναι πλούσιοι. Διὰ τὰς γυναῖκας, τὰς φύσει εὐαίσθητοτέρας καὶ εὐπαθεστέρας, τὰς ἐχούσας ἀνάγκην μεζύονος ἐνθαρρύνσεως καὶ ὠθήσεως, ὁ πλούσιος εἶναι ἀπαραίτητος ἐφόδιον. Γυνὴ γράφουσα, γυνὴ καταπονοῦσα τὸ πνεῦμα καὶ ἀντλοῦσα ἐκ τῆς ἰδίας καρδίας τὴν τρυφεράν αἰσθηματικότητα καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης καὶ συμπαιθείας, οὓς ἐγκατασπείρει εἰς τὰ γραφόμενά της, δὲν πρέπει νὰ περισπᾶται ὑπὸ τῆς ἐναγωνίου μερίμνης τῶν ὕλικων ἀναγκῶν.

Τὰ γράμματα δὲν πρέπει νὰ υποβιβάζονται εἰς τὴν ταπεινὴν βαθμίδαν τῆς χειρωνακτικῆς ἐργασίας. Ἡ γράφουσα γυνὴ δὲν πρέπει νὰ ἐξευτελιζέται, ἐπαιτοῦσα τὸ ἀντίτιμον ἐργασίας ἀτιμότητος, ἐργασίας δι' ἣν καταβάλλει ὅ, τι πολυτιμότερον κέκτηται ἐν τῇ πνεύματι καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Καὶ ἡ γράφουσα σήμερον γυνὴ δύναται πῶς νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως, ἐπὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως τῶν ἀναγνωστῶν της, ἀφοῦ ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου της, οὐχὶ παίζουσα καὶ χάριν ματαιίας ἐπιδείξωσα, οὐχὶ ἐν τῇ καλλυντηρίᾳ της καὶ μετὰ τὸ κατόπτρου καὶ τῶν ἁρωματικῶν ἀλάτων της, οὐχὶ ἵνα προκαλῇ μειδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις κατὰ τὸ πλεῖστον βεβαιωμένας, ἀλλ' ἵνα παρὰ τὴν τιμὴν καλὴν, δυνάμενον νὰ τέρψῃ καὶ νὰ ὠφελήσῃ.

Σήμερον ἡ γράφουσα χεῖρ, ὅσον καὶ ἀνὰ εἶναι λεπτοφυῆς καὶ τρυφερά εἶναι ὅμως νευρώδης. Τὸ ὕψος της, ἡ φρασεολογία της, αἱ ἐκτιθέμεναι ἰδέαι της εἶναι σύντομοι, σαφεῖς καὶ καταληπταί. Δὲν ἀεροθατεῖ πλέον ἡ γράφουσα γυνὴ, ἀλλ' οὔτε τῇ ἀρέσκει νὰ οἰκοδομῇ ἐπὶ ἄμμου. Ἡ σκληρὰ τῆς ζωῆς πραγματικότητα δὲν εἶναι πλέον βιβλίον κλειστὸν δι' αὐτήν, ἥτις δὲν ζῇ τὸν κατὰ συνθήκην ἐπίπλαστον καὶ ἐπιτόλαιον βίον τῶν τυφλῶν παρὰδόσεων, ἀλλ' οὔτε ἐντροφὰ εἰς τὸν ἔτι ἀσκοπώτερον τῶν αἰθουσῶν καὶ τῆς ἐπιδεικτικῆς ματαιότητος. Ἀναλαμβάνει ἀποστολὴν εὐγενῆ καὶ ἱερὰν, τὴν τῆς μορφωτρίδος καὶ ψυχολογίας τῶν ἀναγνωστῶν της.

Καὶ διὰ τοῦτο ἔχει ἀνάγκην ὅλης τῆς ἡσυχίας τοῦ πνεύματος, ὅλης τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας, ἵνα ἐκ τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅπερ θερμαίνει τὴν καρδίαν της καὶ ἐνισχύει τὴν διάνοιάν της, ἀναζωογονήσῃ τὴν σβεννυμένην δαδὰ τῆς πίστεως πρὸς πᾶν τὸ καλόν, τὸ ἀληθές καὶ τὸ μέγα.

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

Ἡ πρωὶνὴ θύελλα ἐξεργάσθη πρὸ πέντε λεπτῶν καὶ ἡ ραγδαία βροχὴ σχηματίζει χονδρὰς φυσαλίδας ἐν τῇ ρυακίᾳ. Διὰ τοῦτο ἡ ὁδὸς τῶν Σεβρῶν κατέστη αἶφνης ἔρημος, καὶ ἐκεῖ κάτω, κατὰ μῆκος τῆς Λεωφόρου τοῦ Bon Marché, οἱ μικροὶ ἵπποι τῆς πλατείας τῶν ἀμαξῶν, ἀκίνητοι καὶ λάμποντες ὑπὸ τὴν βροχὴν, ὁμοιάζουν πρὸς τὰ βερνικωμένα ζῶα ἐνὸς κυτίου παιδικῶν παιγνιδίων.

Ἄλλ' ἐν λεωφορεῖον παρέκαμψεν ἤδη τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ οἱ δύο φαειστοὶ νόθοι ἵπποι, ἀφοῦ κατέβαλον τελευταίαν προσπάθειαν, τροχάζοντες ἐν τῇ μέσῃ τῶν λάκκων, τῶν ἐκ τῆς βροχῆς σχηματισθέντων, ἔστησαν. Παρόμοιοι τότε πρὸς σπεῖραν Ρωμαϊκῶν Λεγεῶνων, στεγαζομένην ὑπὸ τὰς ἀσπίδας της, οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συναθροίσεων ἀναμένοντες ταξιδιωτὰς ὁρμῶσιν ἐξ ἐφόδου πρὸς τὴν βαρεῖαν ἀμαξάν ὑπὸ τὰ διάβροχα ἐκ τῆς βροχῆς ἀλεξιβρόχιά των.

Δύο μοναχαί, ἀφοῦ ἔδωκαν τοὺς ἀριθμούς των ἀνέστησαν εἰς τὸ λεωφορεῖον. Ἀκόμη μία θέσις, . . . ἐπαναλαμβάνει ὁ ὁδηγός. . . Ἐμπρός, ἡ ἑκτὴ! Τότε γυνὴ τις, διασχίζουσα τὸ πλῆθος, παρουσιάζει τὸν ἀριθμὸν της· γυνὴ τοῦ ὄχλου μὲ βαμβάκερὸν καλύπτρον, γρατὰ ἥδη ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, στεγάζουσα ὅσον ἡδύνετο καλλίτερον, ὑπὸ διάβροχον ἀλεξιβρόχιον, μικρὸν παιδίον, μὲ κοίλους ὀφθαλμούς, καὶ ἀσθενικὸν ὕψος, τὸ ὅποσον φέρει εἰς τοὺς βραχίονας, καὶ τὸ ὅποσον στηρίζεται ἀπὸ τοῦ λαίμου αὐτῆς.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ, ὀλίγον συνεσταλμένη, τοποθετεῖται εἰς τὴν μόνον κενὴν θέσιν, πλησίον τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης καὶ ἀπέναντι τῶν δύο μοναχῶν, μὲ τὸ τέκνον της ὄρθιον μετὰ τῶν γονάτων της.

Καθήμεναι πλησίον ἀλλήλων καὶ καθ' ἑκα ὁμοιάζουσαι, ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ αἱ δύο Ἀδελφαὶ τοῦ Ἑλέους δὲν ὁμοιάζουν ἐν τούτοις κατὰ τὴν κατασκευὴν καὶ φυσιογνωμίαν. Ἡ γηραιότερα, πεντηκοντοετὴς περίπου, εἶναι εὐτραφὴς καὶ ροδόχροα, ὥς αἱ γυναῖκες τῆς ἐξοχῆς. Ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ὁδηγὸν ἐξ μεγάλας σὺλδης ἡ εὐτραφὴς Ἀδελφὴ, διὰ χωρικοῦ ὅπως κινήματός, ἐτοποθέτησε μέγα κύνιστρον ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς λαβίδος αὐτοῦ. Εἶναι αὕτη ὑπηρετρία τοῦ Κυρίου—Ancilla Domini—ἀλλ' ὑπηρετρία διὰ τὴν χυδαίαν καὶ χονδρὴν ἐργασίαν. Ἡ σύνηγορος της, τοῦναντίον, εἶναι ἀκόμη νεαρώτερη, —εἰκοσιτριῶν ἢ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν—καὶ τὸ σύνολον αὐτῆς ἀποπνέει ἄρωμα λεπτότητος καὶ ἀριστοκρατίας. Μόνον δὲ ψυχολόγος ζωγράφος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ ὄχρον αὐτῆς πρόσωπον, ἐν ᾧ λάμπουσι δύο μεγάλοι καστανοὶ ὀφθαλμοί, πρόσωπον ἥδη κάτισχνον, μὲ ἐλαφρὰς σκιὰς ὑπὸ τὰ μῆλα. Ἐντούτοις ἡ τοῦ ὄχλου γυνὴ, ἡ ἀτυχὴς μήτηρ, παρρηθὺς συνῆψε συνομιλίαν περὶ τοῦ μικροῦ της.

Ἦτο πολὺ ἄρρωστο, τὸ μικρούλι μου, καὶ ἐμὲ ποῦ βλέπετε τώρα, μόλις τὸ ἐπῆρα ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Infant-Jesus· ἐμεινεν ἐκεῖ τὸ καυμένον ἐξ ἐβδομάδας, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐξαίωσα ποτέ.

Ἦτο καλοκαίρι, ἔκανε καλὸν καιρὸν, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ ἐγὼ ὅσοις πῶς δὲν ἦτο στὸν κόσμον ἡλῆος. Μοῦ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ τὸ βλέπω τὴν Κυριακὴ καὶ τὴν Πέμπτην, καὶ

τοῦ πήγαίνα γλυκὰ, κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ σάλι μου, μὲ μὲ ἐμποδίζαν νὰ τὰ δώσω, ἀφοῦ δὲν ἦτο στὸν κανονισμὸ γραμμένον· μοῦ ἔλεγον ὅμως ὅτι πήγαίνα καλλίτερα καὶ θὰ γατρύετο βέβαια . . . καὶ ἀμα ἔβγαίνα στὸ δρόμο, ἔτρεχαν τὰ μμάτια μου σὰν βρούσι. Μὰ ἐγὼ ἔπνιγα καὶ κατὰ πινὰ τὰ δάκρυά μου γιὰ νὰ μὴ γυρίσω στὸ σπῆτι μὲ μμάτια κόκκινα καὶ θὰ μ' ἔβλεπεν ὁ ἄνδρας μου, ποῦ ὑπέφερεν ὅσο καὶ ἐγὼ ποῦ δὲν ἤμπορούσε τὸ παιδί νὰ γατρύεθῃ γρήγορα ἀλλὰ δὲν τῶλεγε καὶ κρυφὰ ἀπὸ μὲνα ἔκλαιε σὰν μωρὸ παιδί.

Ἐνὸς δὲ ἡ πτωχὴ αὕτη ὠμίλει ἐκ τοῦ ἐκχειλιζόντος ἀπὸ τὴν καρδίαν της τρυφεροῦ ἄλγους, ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου, —διότι ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ οἰκογενειάρχης— καὶ ἡ γηραιὰ Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους, —ἥτις ἦτο καλὴ γυνή,— τὴν ἤκουον μειδιῶντες, ἵνα ἐνθαρρύνωσιν αὐτήν. Ἀλλὰ τί σκεπτεται ἡ ἄλλη Μοναχὴ, ἡ νεαρά καὶ ὠχρὰ Ἀδελφὴ μὲ τὰς χεῖρας τῆς πατρικίας, ἥτις ἐχαμήλωσεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸν πέπλον τῶν βελουδίνων αὐτῆς βλεφαρίδων, ὥστε ἤθελε νὰ βυθισθῇ εἰς τοὺς συλλογισμούς της;

Σκέπτεται, ὅτι εἶναι πραγματικότης τοῦτο, ἡ ὑπαρξὶς δύο ὄντων, ἡ ἑνωσις αὐτῶν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἡ ἀπόκτησις τέκνου. Σκέπτεται ὅτι ἄλλοτε — ὦ! πρὸ πολλοῦ καιροῦ, πολὺ πρὶν αἱ ἐλεήμονες χεῖρές της θίξωσι τὰς ἀνθρωπίνους πληγὰς,—εἶχε κάμει ἐν ὄνειρον, ἐν ἀγνόν καὶ εὐγενὲς ὄνειρον, τοῦ ὁποίου ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν ἐπαυερίσκει εἰς τὰ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης τοῦ ὄχλου ἐκφρασθέντα ἀφελῆ καὶ εἰλικρινῆ αἰσθήματα.

Ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐνθυμεῖται . . . ὠνομάζετο τότε Annette de Cardaillan· εἶχε ἐξέλθει τοῦ σχολείου καὶ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς πατρὸς της, τὸ ὑψηλὸν παρὰ θυρὸν τοῦ δωματίου της, ἤνοιγεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου κήπου. Ἦτο ἀνοιξίς καὶ διέβλεπε τὸ ἔνδον ἀνθούσης καστανάρας, ἀντηχοῦσας ὑπὸ τῶν κελαδημάτων τῶν πτηνῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ θεὸς της ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶχε ὀμιλήσει εἰς τοὺς γονεῖς της περὶ συνοικεσίου μετὰ τοῦ λόρδου Cavendal, ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἰρλανδίας εὐγενῶν. Ἀντηχοῦν εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά της οἱ τόνοι τῆς οὐγγρικῆς Μαζούρκας, ἐν θιβερωῦ ρυθμῷ, ἣν ἀνέκρουεν ἡ ὀρχήστρα, κατὰ τὸν χορὸν τῆς πρώτης αὐτῶν συναντήσεως . . . Ἀλλὰ πόσον εἶχε ταραξεί αὐτὴν τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ ὠραίου ἐκείνου νεανίου, εἰς τὸν ὅποσον ἡ βραχεῖα καὶ πυρρόριξ γενεὰς καὶ οἱ ὡς μαῦρο ἀδάμαντες λάμποντες ὀφθαλμοὶ προσέδιδον ὕψος βασιλικῆς ἀπείσιον ἐνὸς Valois! . . . Douglas! . . . ὠνομάζετο Douglas! . . . καὶ ἐπὶ ἐξ μῆκος συχνότατα ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, χαμηλοφώνως δι' ἐκυτὴν καὶ μόνην, ὥς ἐν ἀπηχέσει μετὰ τρυφεροῦ μειδιάματος. Καὶ ἐντούτοις εἰς ἐκεῖνον δὲν ἠγάπησε τὸ πολὺ τολμηρὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸν ἀποκρουστικὸν ἐκεῖνον γέλωτα . . . ἔπειτα ἀποτόμως, ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ της, ἀνεχώρησε μετ' αὐτῆς, διὰ μίαν τῶν ἐξοχικῶν αὐτοῦ ἐπαύσεων, εἰς τὸ βάθος τῆς Ὠβέρνης. Τέλος ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ μνηστῆρός της καὶ ὁ γηραιὸς Δοῦξ, κατέρυθρος ἐξ ὀργῆς τῇ ἀπηγόρευσε νὰ προσέβῃ τοῦ λοιποῦ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὑπήκουσε μετὰ κόπου καὶ μὴ ἐνοοῦσα τὴν αἰτίαν, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀνέγνωσε τυχαίως εἰς ἐφημερίδα τινὰ τὸ φρικτὸν σκάνδαλον ἑρίδος ἐν

ώρα νυκτός εντός εστιατορίου· την μονομαχίαν περί την α-
γὴν τῆς ἐπαύριον, τὸν ψυχρῶς θανατωθέντα νέον ὑπὸ τοῦ
λόρδου Cavendal διὰ ξίφους καὶ τέλος ὅλην ἐκείνην τὴν
ἐκτυλιχθεῖσαν αἰσχύνην ἐν τῷ κακουργοδικείῳ.

Καὶ αἱ χρονολογίαι... αἱ φρικώδεις χρονολογίαι! Ἐνθυ-
μεῖτο τὴν μακρὰν ἀσθένειάν της καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Douglas
ἐπαναλαμβάνοντο ἐν τῷ πυρετῷ, καὶ τὸ ὑποτρέμον ἄστρον
τῆς κανδύλας, κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἀϋπνίας ὥρας. Κατόπιν
τοὺς ἀλγεινούς ἐκείνους περιπάτους τῆς ἀναρρώσεως, κατὰ
τὸ φθινόπωρον πρὸ τοῦ ὁρίζου πανωράματος τῶν ὁρέων, ἐπὶ
τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πύργου, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτον τὰ ὑπὸ τῶν
παμμεγίστων πλατάνων πίπτοντα ἡδὴ κίτρινα καὶ μεγάλα
φύλλα, ἐνθα ἡσθάνετο ἐαυτὴν τοσοῦτον τεθλιμμένην, ὅτε
παρηκολούθει διὰ τῶν βλεμμάτων, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διω-
κόμενα νέφη, τὰ ὅποια ἐξηφανίζοντο ὅπισθεν τῶν ὁρέων.

Τέλος ἐλάμβανε τὴν μεγίστην τῶν ἀποφάσεων της· καὶ
ἐναντίον τῆς θλίψεως τοῦ πατρός της καὶ τῶν συμβουλῶν
τοῦ θεοῦ της, ὅστις ἐσπευσε νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς του,
ἐχειροτονεῖτο μοναχὴ τοῦ τάγματος τῶν θυγατέρων τῆς
Ἑλενομουσῆς.

Πρὸ ἐξαετίας λοιπὸν ἐπέδανε πληγὰς, αἵτινες ἐφαίνοντο
αὐτῇ ὀλιγώτερον ὀδυνηραὶ ἐκείνης, ἣν εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ·
ἡγρύπνει ἐπὶ ἀσθενῶν καὶ ἀγωνιόντων, οὓς ἐζήλευεν ὅτι ἀ-
νεχώρουν πρὸ αὐτῆς... Καὶ ἰδοὺ ὅτι αἰφνης ἐνεθυμεῖτο, ὅσον
καὶ ἂν ἡσθάνετο ἐαυτὴν νεκρὰν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι εἶχε δια-
τηρήσει καὶ ἔφερον ἐπὶ ἀπὸ τοῦ λαίμου τὸ ὑπὸ τοῦ Πά-
πα εὐλογηθὲν μετάλλιον, ὅπερ ὁ λόρδος Cavendal τῇ εἶχε
φέρει ἐκ βραχέος ταξειδίου του εἰς Ἰταλίαν.

Ἡ ἀδυναμία καρδίας! Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ λε-
ωφορεῖον ἔστη.

Ἡ νεκρὰ Ἀδελφὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πραγματικότητα.
Ἐπανεῖδεν ἐνώπιόν της τὴν γυναῖκα ἐκείνην μετὰ τοῦ τέ-
κνου της ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν ἀκουσίαν τῶν ρεμβασμῶν
της αἰτίαν.

Ζωηρῶς φέρει τότε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαίμον, εἰσάγει μετὰ
κόπου δύο τῶν δακτύλων της ὑπὸ τὸ κολλαρισμένον περιστή-
θιόν της καὶ ἐξάγει ἐκεῖθεν χρυσοῦν μετάλλιον, ἀνηρτημένον
ὑπὸ λεπτοῦ κορδονίου ὅπερ ἡ Μοναχὴ θραύει διὰ ξηροῦ κρύ-
του καὶ θέτουσα τὸ θερμὸν ἐπὶ ἐκ τοῦ στήθους της ἀντικείμε-
νον, ἐκεῖνο εἰς τὴν χεῖρα τῆς γυναίκας τοῦ ὄχλου:

Κάμετέ μοι, κυρία, τὴν χάριν, τῇ εἶπε, νὰ δεχθῆτε τὴν
ἐνθύμισιν ταύτην καὶ νὰ τὸ κρεμάσητε ἀπὸ τοῦ λαίμου τοῦ
ἀγαπητοῦ σας μικροῦ ἀσθενοῦς... Εἶναι μετάλλιον, ὅπερ ἡ-
λογήθη ἐν Ρώμῃ πρὸ ἐξ ἑτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πατρὸς μας
τοῦ Πάπα.

Καὶ φεύγουσα τὰς εὐχαριστήσεις τῆς γυναίκας ἡ Ἀδελφὴ
τοῦ Ἑλέου, μετὰ τῆς εὐτραφούς συνοδοῦ αὐτῆς κατήλθε
τοῦ λεωφορείου καὶ ἐδυθίσθη θαρραλέως εἰς τὸν βόρβορον
τῆς οδοῦ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Francois Coppée)

Ἄννα Σερούλου

Ο ΧΕΙΜΩΝ

Ἡ φύσις, ἀπογυμνωθεῖσα τῶν στολισμῶν της ζοφερὰ καὶ
ἀγρία, ἀπέμεινε μὲ οὐρανὸν ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν κακαλυμμένον

καὶ ἀτμόσφαιραν, βεβαρυσμένην ὑπὸ ἀτμῶν, ἐτοιμῶν νὰ ἐκ-
γῶσι εἰς βροχὰς καὶ χιόνια. Αἱ ὀμιχλώδεις πρῶται δὲν ἀφί-
νουσι πλέον ἡμᾶς ν' ἀπολαύσωμεν τοῦ λαμπροῦ θεάματος τῆς
ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Μόλις ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀναφανῇ ἰδοὺ νέφη
πυκνά, καταιγίδας κυφοροῦντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτὸν καὶ κω-
λύουσι τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπίδρασιν. Ὡ πό-
σον ἡ θερμότης αὐτοῦ καθίσταται ἀνίσχυρος! Τὸ πᾶν νεκρὸν
καὶ γυμνὸν ἐν τῇ φύσει, τῆς χλόης μὴ τολμώσης νὰ διασχίσῃ
τὸν ἀσπίλου λευκότητος μανδύαν της.

Πότε λοιπὸν θὰ ἐπανεέλθῃς, ὦ προσφιλεῖς ἔαρ καὶ σεῖς λαμ-
πραὶ πρῶται, αἵτινες μὲ τὰ πλήρη δρόσου ἄνθη σας μὲ εἰλύ-
σατε εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους;

Θλιβεραὶ ἡμέραι τοῦ μελεγχολικοῦ φθινοπώρου πόσας ἡ-
μέρας ἔτι θλιβερωτέρως μοὶ προσεμνηστεύετε! Ἀλλ' ἡ κα-
ταθλίβουσά με αὕτη ἀτμοσφαιρική μεταβολὴ συντελεῖ εἰς
τὴν τελειοποίησιν τῶν πάντων καὶ περιέχεται εἰς τὸ κυβερ-
νητικὸν πρόγραμμα τοῦ Πλάστου.

Ἄνευ τῶν ἡμερῶν τούτων, αἵτινες τοσοῦτον μᾶς δυσχε-
στοῦσιν, ἄπασαι αἱ ἐπὶ τοῦ θέρους στηριζόμεναι ἐλπίδες ἡ-
μῶν ἤθελον ἐκλείψει.

Αἱ καταιγίδες εἰσὶ τὸσον τῆς φύσεως εὐεργετίδες καὶ οἱ
πάγοι διάμεσά πρὸς γονιμοποίησιν τῆς γῆς.

Ἄρ' θερμότερος καὶ γλυκύτερος καιρὸς θὰ ἐπέφερε τὴν πρό-
ωρον ἀνάπτυξιν διαφόρων φυτῶν καὶ θὰ ἔδιδε ζῶντα εἰς μυριά-
δας ἐντόμων, ἐπιβλαβῶν διὰ τοὺς ἐν τῇ γῇ εὐρισκομένους
κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην σπόρους. Καὶ διὰ τοὺς τρωφεοὺς
βλαστοὺς τῶν δένδρων, οἵτινες ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ καιροῦ
ἀπατώμενοι θ' ἀνεπτύσσοντο, ὅποιοι κίνδυνος κατὰ τὴν ἑ-
λευσιν τὸν πάγων.

Ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ἀμαθείας ἡμῶν τυφλότης,
ὥστε μεμψιμοιροῦμεν κατὰ τῆς θείας Προνοίας ἀκριβῶς, ὅταν
ὠφεύμεν νὰ εὐλογῶμεν καὶ προσκυνῶμεν αὐτήν. Ἐκλαμ-
βάνομεν ὡς ἐλλείψεις τῆς φύσεως, τὰ σημεῖα τῆς σοφίας
καὶ ἀγαθότητος τοῦ Πλάστου. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν γνω-
ρίζομεν τὴν ζητοῦμεν καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ,
θὰ ἐνέδιδεν εἰς τὰς ἄφρονας καὶ παραλόγους ἡμῶν ἐπιθυμίας.

Ἐὰν τὸ ἔαρ ἐπεδείκνυνεν ἡδὴ τὰ ἀπειράριθμα θέλητρά
του, πόσον αἱ ἐπερχόμεναι ὥραιαι ἡμέραι θὰ ἔχοντο ἐκ τῆς
τερπνότητός των!

Θεῖα τῷ ὄντι εὐεργεσία, εὐεργεσία παραγνωριζομένη, ὡς
τόσαι ἄλλαι, εἶναι ἡ βαθμιαία αὕτη τοῦ ἔαρος προσέγγις.
Ἡ προσδοκία καθιστᾷ ἡμῖν τὴν ἐκ τῆς ἀπολαύσεως εὐχαρί-
στησιν ἔτι μᾶλλον αἰσθητήν.

Ὁ θεαλλώδης καιρὸς τοῦ Δεκεμβρίου, προδιατίθησιν ἡμᾶς
διὰ τὰς τοῦ χειμῶνος δριμύτητας. Εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς
θελκτικῆς γαλήνης, ἣν τὸ γλυκὺ ἔαρ θὰ ἐξαπλώσῃ ἀνὰ τὰς
ἐξοχάς.

Εὐλογητὸς λοιπὸν ὁ Θεὸς τῆς φύσεως καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι
τὰς θλιβερωτέρων ἡμέρας τοῦ παγεροῦ χειμῶνος.

Τὸ πᾶν μοὶ δεικνύει τὴν σοφίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Ἀ-
μιουργοῦ τοῦ παντός. Ἀγάλλομαι σκεπτομένη ὅτι κατὰ πάντα
καιρὸν, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν τρικυμίαν ὡς καὶ κατὰ
τὴν γαλήνην, κατὰ τὰς χιόνιας καὶ βροχὰς ὡς καὶ κατὰ τὰς
αἰθρίας καὶ θαλπερὰς ἡμέρας, πανταχοῦ καὶ πάντοτε εὕρισκε-
ται ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ εὐεργετὴς καὶ συντηρὴς τὰ ἐαυτοῦ τέκνα.

Τὰς νεφελώδεις ἡμέρας τοῦ χειμῶνος θὰ διαδεχθῶσιν αἱ
λαμπραὶ ἡμέραι τοῦ ἔαρος.

Καὶ ἐπὶ τέλους δύναται τις, λογικῶς σκεπτόμενος, νὰ πε-
ριμένην ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡμέρας διαρκῶς εὐαρέστους καὶ
γλυκεῖας;

Μήπως ὁ βίος ἡμῶν ἄπας δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἐποχὰς
τοῦ ἔτους; Ἐναλλαγὴ τερπνῶν καὶ δυσχερῶν ἡμερῶν ἐν
μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ ἀληθὺς φρόνιμος εὕρισκε πάντοτε τὰ
δεῖνὰ τοῦ βίου. Ἐλάχιστα ἀπέναντι τῶν ὕσων ἡδονῶν καὶ
τέρψεων ἀπολαμβάνει κατ' ἐκάστην.

Ἐν Νάξῳ

Ἐλίζα Κ. Σεργίτη

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἀπὸ μακροῦ ὕπνου ἐξήγειρεν ἡ ἰδιοτροπία τοῦ συρμού χαριέστα-
τον ὕψαμα, χνοῶδες καὶ μαλακόν, τὸ κασμῖριον, τὸ ὅποιον πτυχοῦται
καὶ περιβάλλει τὸ σῶμα τόσον καλῶς, ὡς τὰ ἀρχαῖα ὑφάσματα. Τῆς
ἀναγεννήσεως δὲ ταύτης τὴν πρωτοβουλίαν ἔλαβον αἱ μᾶλλον κομ-
ψούμεναι ἀριστοκράτιδες τῶν Παρισίων, προεξαρχούσης τῆς πριγκη-
πίσσης Δὲ Sagan, ἥτις φέρει μὲ ζακέτας ἐκ λευκοῦ μουαρέ, μακρὰς
ἐσθῆτας ἐκ λευκοῦ κασμῖριου. Αἱ ἐσθῆτες αὗται, ἄνευ μεγάλων πτυ-
χῶν (godets), κόπτονται πολὺ λοζαί, ἰδίως κατὰ τὴν μεσσίαν ὅπισθεν
ραφὴν, ἥτις ἐπιχαρίτως μὴκύνει τὸ ἀνάστημα, προσδίδουσα ἄπειρον
κομψότητα εἰς τὴν γυναῖκα.

Αἱ ζακέται ἐκ μουαρέ λευκοῦ στολίζονται μόνον διὰ μεγάλων καὶ
καλλιτεχνικῶν κομίδων, ἀνοιγόμεναι ἔμπροσθεν ἐπὶ ἐπιστηθίου ἐκ
δαντελλῶν ἢ κεντημένων τουλίου, ἢ surah ὁμοιοχρόου.

Αἱ περιχειρίδες ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀπελπιστικῶς ballonées, φθά-
σαι εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἐλπίς ὑπάρχει οὐχ ἦττον ὅτι κατὰ τὸ
προσεχὲς ἔαρ θὰ καταπέσουν ἐκ τοῦ τόσο αὐτῶν ὄγκου, ἢ ἐντελῶς
ἢ βαθμιαίως. Ἰσως δὲ καλλιτεχνικόν τι αἰσθημα ἐπιφέρει τὴν εὐ-
κτεάν αὐτὴν μετατροπὴν, ἢ ἀπλῶς ἡ φυσικὴ ἀνάγκη τῆς μεταλλα-
γῆς πρὸς νέον τι. Βεβαίως προσέτι ὅτι καὶ τὰ godets θὰ ἐκλίπουν
καὶ οὕτω αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ἔχωσι πλέον τὸ ὕψος νευροσπάτων, ἐν-
δεδυμένων καὶ θὰ πλησιάζωσι περισσότερο εἰς τὴν φυσικῶς ἀρμό-
ζουσαν τῇ γυναικὶ ἐνδυμασίαν. Ἐπίσης ἀπειλοῦνται διὰ καταπτώ-
σεως καὶ τὰ διαφόρου χρώματος τῆς ἐσθῆτος περιχόρμια, αἱ βλουζαί
(chemisettes), αἱ τῶσον εὐχερῶς συνδυαζόμεναι πρὸς πᾶν χρῶμα
καὶ ἐσθῆτα καὶ τοσαύτην εὐκολίαν παρέχουσαι περὶ τὴν γυναικείαν
ἀμφίεσιν. Καὶ τοῦτο διότι παρετηρήθη ὅτι βραχύνουν τὸ ἀνάστημα,
ἀσχημίζουσι τὸ γυναικεῖον σῶμα. Εἰς τοῦτο συντελεῖ σπουδαίως καὶ
ἡ ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου μέχρι τῶν ποδῶν.

Ἄλλ' ἐντούτοις εἰπὲρ ποτε βασιλεύουσιν οἱ ἐπὶ τοῦ περιχορμίου στο-
λισμοί, εἰς διαφόρους μεγάλους στοργγύλους ἢ μικροὺς κοσμήτους
(φιόγγους), οὓς ἐγκατασπεύρουν παντοῦ ὅπου ἡ καλαισθησία τῆς ρα-
πρίας ὀδηγήσῃ, ἐπὶ τοῦ περιτραχηλίου, ἐπὶ τῶν μανικίων, τῶν ὤ-
μων καὶ τῆς μέσης. Τὰ δὲ ἐκ δαντελλῶν περιλαίμια, τὰ τῶσον πλουσίως
περιβάλλοντα τοὺς ὤμους καὶ τὸν θώρακα, ἀπολήγουν νῦν εἰς ὀξὺ
φθάνοντα μέχρι τῆς μέσης ἢ καὶ λίαν πλατέα περιβάλλουσιν ἀπο-
μιμούμενα τελείως τὰ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀτυχοῦς βασιλείας Μαρίας
Ἀντωνέττας.

Οἱ φαλμπαλάδες ἐπανερχονται βεβαίως κατὰ τὸ ἔαρ πρὸς τὸ πα-
ρὸν ὅμως τὸ κωδωνοειδὲς σχῆμα ἐσθῆτων ἀποκρούει τοιοῦτον ὀγκώδη
καὶ πτυχωτὸν νεωτερισμόν. Ἀρκοῦν δι' αὐτὰς 3 ἢ 4 σειραὶ γαζίου,
ἢ σειρήτιον πλατύ, ἢ ἀπλὴ ἐκ βελούδου λωρίς.

Φιλόκαλος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Θανάσιμα φιλήματα. — Θάνατος ἐκ φιλήματος εἶναι σπανιώτατος,
ἀλλ' οὐχ ἦττον συνέβη, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως λαμβάνωνται αἱ δέου-
σαι προφυλάξεις. Κάκιστον εἶναι νὰ ὦθῃ τις, παιδίον ἢ ἄνθρωπος, ἐν ἀγκαλι-

σθῇ ἑτέρου, κατὰ πεπαλαιωμένην καὶ ἀθλιωτάτην συνήθειαν. Τὸ ἐν-
θετεῖ τοὺς δακτύλους αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἄλλου, καὶ ἄνω-
στον τί ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ δέρματος, καὶ τί ἐπὶ τῶν δακτύλων ἐκείνων.
Ὁ σίελος περιέχει πληθὺν μικροβίων ἅτινα ἐξ ἀβλαβῶν δύναται νὰ
μετασχηματισθῶν εἰς παθογενῆ μικρόβια, καὶ οὕτω ἀποκτώνται
σπουδαιότατα ἀσθένεια, ἥτοι διφθερίτις, πνευμονία καὶ τόσαι ἄλλαι.
Καὶ ἐντούτοις εἰς τὰς οἰκογενεῖας κωφεύουν· ἐξακολουθοῦν μὲν νὰ ἐπι-
χειροῦν ἀντισηπτικὰς πλύσεις τῶν χτενίων καὶ ψηκτρῶν διὰ πρωτο-
ξειδίων, νὰ πίνουν βρασμένον ὕδωρ, νὰ καίουν πᾶν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐ-
τρύφηθη σπείριον, ἢ ἄλλη τις ὑπερσάρκωσις καὶ φλύκταινα, ἀλλὰ πῶς
νὰ καύσουν τὸ δέρμα ἢ τὸν σίελον ὅπως ἀπολυμάνουν αὐτά;

Αἱ τροφοί, αἱ παιδαγωγοί, νομίζουσιν ὅτι κακῶς ὑποδέχονται τὰς
φίλας τῶν καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν συνοδευόμενα παιδιά, ἐὰν δὲν προτρέ-
ψωσιν αὐτὰ νὰ φιληθῶσιν. Ὡς ἀγία συνήθεια, εἰς πόσας πλάνας περι-
άγει τὸν κόσμον! Καὶ ἐντούτοις ὁ σίελος εἶναι ἐξαιρετος ζῶμος πρὸς
παραγωγὴν παθογενῶν μικροβίων.

Ἐγέλασαν ἐπίσης ὅταν ἐσυστήσαμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν γραμ-
ματοσήμων· καὶ ὅμως βρεχόμενον γραμματόσημον δύναται νὰ γείνη
καλλιέργεια μiasματικῆς πρώτης δυνάμεως, φωλεὰ φυματιώσεως, δι-
φθερίτιδος, ἐρυσιπέλατος, βρογχοπνευμονίας, καὶ πόσους ἄρα γε νὰ
ἐθανάτωσαν ἀσυναίσθητος; Ὁ κ. Unna, σοφὸς τῆς Βιέννης δερμα-
τολόγος ἀναφέρει βέβαιον γεγονός μιάσματος.

Εἰς τῶν συναδέλφων εἶχεν ἐπὶ τῆς γενειάδος ἀσθένειαν παρασιτι-
κὴν. Παρετήρησε λοιπὸν ὁ κ. Unna, ὅτι τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν πα-
ρουσίαζον ἴχνη τῆς εἰς τὴν Κολομβίαν τῆς Ἀμερικῆς εἰδικῶς ἐπιπο-
λαζούσης νόσου piedra, καὶ ἐντούτοις ὁ πάσχων ἰατρὸς οὐδέποτε εἶχε
μιταθῇ εἰς Κολομβίαν.

Ἀνακριθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Unna ὁμολόγησεν ὅτι ἐλάμβανεν ἐπιστο-
λὰς ἐκ Κολομβίας, καὶ ἐπειδὴ εἶναι θερμὸς συλλέκτης γραμματοσή-
μων, ἀπέστα τὰ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τοιαῦτα, βρέχων αὐτά. Διὰ τῶν
χειρῶν δὲ ὀίγων τὸ γένειον αὐτοῦ, μετέδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν ἀσθένειαν
piedra ὡς νὰ κατῴκει τὴν Κολομβίαν, ἢ νὰ ἦτο Κολομβιανός.

Συμπέρασμα: Προσέχετε τὰ γραμματόσημα.

Καλὸν γέλασμα. Θραῦσις δέλων. — Ἐὰν θέλετε ν' ἀπατήσητέ τινα
ἐκ τῶν φίλων σας, χαράξατε διὰ λεπτοῦ τεμαχίου σάπινος ἐπὶ ὕλου
τινὸς τῶν παραθύρων λεπτὰς γραμμάς, αἵτινες θ' ἀποτελέσουν κατα-
πληκτικὴν ἀπομίμησιν ραγισμάτων, διότι ἡ γινόμενη ἐπὶ τοῦ πάχους
τῆς ὕλου ἀντανάκλασις δίδει εἰς τὰς γραμμάς αὐτὰς ἀληθὲς ὕψος
σχισμῶν.

Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν ἐνὸς οἰκοδεσπότου, ἐὰν παραμορφώ-
σῃτε οὕτω μετ' ἐπιτηδεύσεως πολλὰς ὕλους τοῦ αὐτοῦ ὀμακτίου,
καὶ τὴν ἐκπληξίν του ὅτι συγχρόνως ἐθραύσθησαν τόσαι ὕλοι, αἱ
ὁποῖαι ἐπανερχονται εἰς τὴν πρώτην στιλπνὴν κατάστασιν τῶν διὰ μι-
κρὰς πλύσεως.

Θρησκιότης τῶν ἱατρῶν. — Καὶ οἱ ἱατροὶ ὑπόκεινται εἰς τὸν θάνατον,
ὡς καὶ οἱ λοιποὶ θνητοί· αἱ ἀσθένειαι μάλιστα πλείοτε θάματα ἀριθ-
μοῦσι μετὰ τῶν ἱατρῶν, ἢ τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν τῆς αὐτῆς ἡλικίας,
ἀλλ' ἐτέρων ἐπαγγελμάτων.

Οἱ εἰς τὰ μιάσματα ὀφειλόμενοι θάνατοι προέρχονται ἐκ τῶν ἐλαιο-
γενῶν πυρετῶν, τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἥπατος, τῆς ἀρθρίτιδος, τῆς κύ-
στεως, τοῦ διαβήτου, αἵτινες συμβαίνουν συχνότερον εἰς τοὺς ἱατροὺς.
ἢ εἰς τὸν λοιπὸν ἄρρενα πληθυσμόν. Τέλος ὁ κ. Ogle, καταδεικνύει
δι' ἀριθμῶν ἀλανθάτων ὅτι τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα εἶναι τὸ μόνον
ἐπερ ὧθει εἰς τὴν αὐτοκτονίαν συχνότερον. Εἰς τὰς πλείους περιστά-
σεις κατὰ 14 ἐπὶ τοῖς 100, ὁ προτιμώμενος θάνατος εἶναι ὁ διὰ δη-
λητηρίου προσερχόμενος καὶ ἰδίως ὁ διὰ τοῦ Πρωσιτικοῦ ὀξέος.

Εἰς δύο μόνον τάξεις ἀσθενειῶν οἱ ἱατροὶ ὑποκύπτουν ὀλιγώτερον.
Εἰς τὴν φθίσιν, καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Κατανάλωσις καρφίδων. — Κατανάλσκονται ἡμερησίως ἐν Εὐρώπῃ
84 ἑκατομμύρια καρφίδων, καὶ ἐπειδὴ ὁ πληθυσμὸς τῆς Εὐρώπης
ὕπολογίζεται εἰς 340 ἑκατομμύρια κατοίκων, δὲν ἀναλογεῖ ἐν στοργ-
γῇ ἀριθμῷ ἢ μίᾳ καρφίδι πρὸς τέσσαρας κατοίκους. Βεβαίως αἱ κυ-
ρίαι κάμνουν τὴν μεγαλειτέραν κατανάλωσιν· ὁ δὲ ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν

σύνταξιν τῆς στατιστικῆς ταύτης ὥφειλε νὰ μᾶς εἰπῇ καὶ πόσας καθ' ἡμέραν καταναλίσκει ἐκάστη γυνή.

— Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἐργατικωτάτη. Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ἡ Α. Μ. ἤτο ἡναγκασμένη νὰ ὑπογράψῃ 200 χιλ. ἔγγραφα!

Ἐξήντ' ὁ πρῶτ' εἰς τὰς 5,50. Εἰς τὰς 8 κάμνει τὴν προσευχὴν τῆς. Εἰς τὰς 8,30 προγευματίζει· κατόπιν ἐπὶ μίαν ὥραν περιπατεῖ καὶ ἀπὸ τὰς 10 ἐργάζεται μετ' τὸν γραμματέα τῆς μέχρι τῆς 2 μ. Συχνάκις ἐργάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Κατόπιν τῆς μονοτονίας, τῆς ἡσυχίας, κατὰ τὰς ἀτελευτήτους αὐτὰς ἐσπέρας, ἀπεκτιθήσαν τέλος θάσσον μελοδραματικὸν πολὺ εὐπρόσωπον, ὅμοιον τοῦ ὁποῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δραμάς δὲν ἠτύχησαν νὰ ἔχουν αἱ Ἀθῆναι.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν ἐδόθη κατὰ σειρὰν ἡ ἑκτορὶα μετὰ τὰς Καμελίας εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον, μετὰ πλατεῖαν ἀσφυκτικῶς πλήρη, μετὰ ἐξέδραν ἐπίσης, ἐν γένει δὲ μετὰ θέατρον πλούσιον καὶ στολισμένον ἀπὸ καλὸν καὶ ὡραῖον κόσμον.

Ἡ ὑψίφωνος δις Βοσίο εἶναι καλλιτέχνης πρώτης δυνάμεως, μετὰ φωνὴν γλυκυτάτην καὶ ἰσχυράν, μετὰ χρωματισμοὺς καὶ διακυμάνσεις ἐν τῷ ᾄσματι τῆς θαυμασίους, μετὰ σκηναί, περιπάθειαν καὶ αἰσθημάτων, προτερήματα ἐξαιρόντα μεγάλως τὴν τέχνην τῆς. Ὁ βαρύτερος εἶναι ἐφάμιλλος τῆς ὑψίφωνου. Φωνὴ μεγάλη, ἰσχυρά, πλήρης, μετὰ εὐκολίας ῥέουσα ἐν ὅλῃ τῇ μελωδικῇ διαγωγῇ καὶ καθαρότητι τῶν φθόγγων καὶ συγχλονίζουσα μέχρι τῶν μυχιαϊκῶν τῆς ψυχῆς. Ὁ ὑψίφωνος καὶ αὐτὸς πολὺ, πολὺ καλὸς, ἀποτελὼν μετὰ τῶν δύο ἄλλων ἐν σύνολον τέλειον πρῶτον προσώπων, τὰ ὅποια τὸς ἡγχαρίστησαν, ἔτερψαν καὶ συνεκίνησαν τὸ πλῆθος, ὥστε διὰ παταγῶδων χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν νὰ ἀνακαλῶνται δις καὶ τρίς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐν γένει ἡ διεξαγωγὴ τῆς Τραβιάτας ὑπῆρξε τελεία καὶ ὁ κόσμος ὁ ἀνεπτυγμένος καὶ ἐννοῶν εἶναι ἐνθουσιασμένος, διότι ἀπεκτιθήσαν μελοδράμα καὶ μελοδράμα τὸς ὡς, τὸς ὡς πλουσίως κατηρτισμένον, μετὰ πρόγραμμα ποικίλλον καὶ περιλαμβάνον τὸς ὡς περὶ μεγάλας, τὸς ὡς κλασσικά, τὰ ὅποια ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν στεροῦνται αἱ Ἀθῆναι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὰ ὅσα ἐν τῷ βρασμῷ. Συζητεῖται ἐὰν πρέπη νὰ τίθενται τὰ ὅσα εἰς τὸ μέλλον νὰ βράσῃ κρέας καὶ ἐὰν ταῦτα ἐνέχῃσι θρεπτικὴν ἀξίαν. Βάλλετε τοιαῦτα, λέγουσιν οἱ κρεοπῶλαι, μὴ βάλλετε λέγουσι τινὲς τῶν εἰδικῶν μαγείρων. Τίς ἔχει δίκαιον;

Διὰ τῆς βράσεως τῶν ὀστέων, ἀναλύεται ἡ ἐνυπάρχουσα εἰς τοὺς πόρους αὐτῶν πηκτικὴ καὶ οὗτοι πληροῦνται ὑπὸ τοῦ χυμοῦ τοῦ κρέατος, ὥστε μετὰ πεντάωρον ἢ ἐξάωρον βράσειν τὸ ὅστυν εἶναι κατάλληλον πρὸς ἐκμύζησιν, διότι ἤδη ἔχει ἀπορροφήσει τὰ καλλίτερα στοιχεῖα τοῦ ζώου.

Τὰ δὲ ὑπὸ πλείστων ἐστιατῶν προτιμώμενα ὀστέα τῆς κνήμης τοῦ βόως πρὸς κατασκευὴν καλοῦ ζώου εἶναι ἀπορριπτέα, διότι ὁ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζόμενος ζωμός εἶναι ἀφέλημα κόλλας.

Ὁ καλὸς ζωμός πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ διαυγής. Γαλάκτωμα ρητινελαιῶν Ὁ κ. Κλάιν, ἐξασκῶν ἐν Καϊάφῃ τῆς Συρίας τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμά του, ἀναφέρει εἰς τὸ θεραπευτικὸν δελτίον μέσον, ὅπερ παρέλαβε παρὰ τῶν Ἀράβων, δι' οὗ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ ρητινελαιῶν ἡ δυσάρεστος ὁσμὴ του καὶ λαμβάνεται εὐκολώτερον.

Ἐντὸς ποτηρίου γάλακτος χύνετε 15 ἕως 20 γραμμάρια ρητινελαιῶν καὶ θερμαίνετε τὸ ὅλον καλῶς ταρασσόμενον διὰ κοχλιαροῦ. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐπιτυγχάνεται διάλυσις τελεία, ἣν ἀναμιγνύουν μετὰ σιροπιοῦ ἐξ ἀνθρώπου πορτοκαλλέας. Τοιοῦτοτρόπως προπαρασκευασθὲν τὸ ρητινελαιῶν λαμβάνεται εὐκολώτατα καὶ ἐνεργεῖ εἰς μικροτέρων δόσιν ἢ ὅταν ἦτο ἀγνόν. Οὕτω 15 ἢ 20 γραμμάρια ἀρκοῦσι δι' ἑνα ἔξηρον.

Τρόπος τοῦ καταπραΰνει τὴν ἀσθματικὴν κρίσιν. Γνωστὸν ὅτι πολλάκις ἡ ἀσθματικὴ κρίσις ἔχει ὡς αἰτίαν οἰονόησιν ἐρεθισμὸν ἐρρίνου ἀρχικῆς παραγωγῆς, ὅστις ἀντανακλᾷ εἰς τοὺς βολβούς καὶ ἐπιφέρει σπασμωδικὰς κινήσεις εἰς τοὺς ἀναπνευστικούς μύς. Ἀντιθέτως, ζωηρὸς ὀλίγον ἐρεθισμὸς τῆς μεμβράνης τῆς ρινός, δύναται νὰ ἐπιφέρει ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν βολβοειδῶν κέντρων καὶ νὰ καταπαύσῃ οὕτω τὴν ἀσθματικὴν κρίσιν. Ἐπὶ τοῦ ὅλως ἰδιαίτερου περιστατικοῦ τούτου, βασίζονται ἅπτεροι θεραπευτικαὶ μέθοδοι τῶν ἀσθματικῶν κρίσεων, ὧν ἡ κυριωτέρα συνίσταται εἰς τὸ νὰ εἰσπνέῃ ὁ πάσχων ὕδωρ τῆς Κολωνίας. Ἡ κατωτέρω συνταγὴ τοῦ ἱατροῦ Raguit ἐκ Βιέννης, εἶναι λίαν συντελεστικὴ πρὸς τοῦτο:

Ταμβάκος..... 5 γραμμάρια
Καμφορά..... 5 »
Menthol..... 15 ἐκατόγραμματα.

Τὰ δύο τελευταῖα προϊόντα πρέπει προηγουμένως νὰ τρίβωνται εἰς ἰγδίον καὶ ἀναμιγνύονται προσεκτικῶς.

Ὅταν δὲ προαισθάνωνται τὴν ἀσθματικὴν κρίσιν, εἰσπνέουν ἐξ ἐκάστου ῥώθωνος ὀλίγην ἐκ τῆς κόνεως ταύτης, ἀνὰ πᾶν τέταρτον ὥρας, καὶ ἐκ τούτου παράγεται ἐρεθισμὸς ἀρκούντως ἰσχυρὸς τῆς μεμβράνης τῆς ρινός, μετὰ πτερνίσματος καὶ ρινικῆς ἐκκρίσεως ἀφθόνου, ὅπερ οὐσιωδῶς καταπαύει τὸ ἄσθμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Β. Κ. Κάϊρον. Συνδρομητρία ἐνεγράφη. Εὐχαριστήθηκε νὰ ἀποστείλῃτε ἀντίτιμον εἰς ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν. — Δα Α. Ἀν. Σκόρον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Δημοσιεύμεν εὐχαρίστως. — Κον Στ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Τὴν προσεχῇ Τετάρτην παραδίδομεν τῷ κ. Κ. τὰ 100 ἡμερολόγια. — Δα Β. Κ. Σ. Νάσον. Ἐλήφθη. Δημοσιεύεται. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Στ. Κ. Δ. Μεληγαλῆ. Δ. 75 εἰς τὴν διάθεσίν σας. — Καν Αἰ. Π. Κεφαλληνίαν. Ἡ ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐπιστολῶν ὑπάλληλος ἔστειλε καὶ πρὸς ὑμᾶς κατὰ λάθος. — Δα Κ. Ε. Δ. Λαμίαν. Ἡ ὑπόθεσις καλὴ, ἀλλ' ἡ περιγραφή πολὺ ἀσθενής. Ἐχει ἀνάγκην ἐπεξεργασίας. Συνδρομὴ καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Α. Κεφαλληνίαν. Ἐλήφθη. Ὑπάρχοντες ἀποστέλλονται. — Καν Δ. Μ. Εἰς γεῦμα ναί, εἰς χορὸν ὄχι. — Καν Α. Εὐ. Ρουσσούκιον. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ πληροφορίαν. — Καν Β. Χ. Π. Βόλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Ἡμερολόγιον τιμᾶται 1 δρ. καὶ 15 λεπτ. — Κον Ἰ. Μ. Πλωμαρίον. Ἐλήφθησαν τὰ τε τοκομερίδια καὶ τὰ 70 φρ. τὰ διὰ Κ) πόλεως ἀποσταλέντα. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Λαμβάνετε ταχυδρομικῶς δέμας περιοδικῶν καὶ βιβλίων ἐπὶ συστάσει. Ἐπίσης καὶ ἐπιστολὴν. — Καν Β. Σ. Φ. Γιούργεον. Ἐδημοσιεύθη τὸ ἔτερον εἰς ἡμερολόγιον. Συνδρομὴν νέας συνδρομητρίας καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἀποστέλλετε, εἴτε εἰς τοκομερίδια τῆς Ἑθν. Τρ. τῆς Ἑλλάδος, εἴτε εἰς Ρουμαν. χαρτονόμισματα. — Καν Ἀγ. Α. Ἀπ. Ἐνεγράφητε. Ἀναμένομεν συνδρομὴν. — Δα Μ. Μ. Ιανία. Ἐλυπήθην μεγάλως διὰ πᾶθσιν ἰδελφῆς. Χειρόγραφα ἐλήφθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν ἀριθμὸν τινὰ ἡμερολογίων, ὅπως διατεθῶσι; — Καν Β. Γεωργίου. Ἐπειδὴ εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ 96 νομίζω, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐνεργῇται νέα ἀποστολὴ. Ὡς κρατήσωμεν τὰ 8 φρ. διὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ 96. — Καν Β. Σ. Βοστώνην. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Καν Χρ. Γ. Κ. Δερβένιον. Δρ. 10, ἀντίτιμον 93 καὶ 94 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Αἰ. Δ. Ἀθήνας. Ἐνν προσεκληθῆτε χωρὶς νὰ ἀνταλλάσσετε ἐπισκέψεις, ὅφειλετε νὰ κάμνητε ἐπίσκεψιν πρὸ τῆς ἐσπερίδος. — Δα Α. Χ. Σουλινᾶ. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 81 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν ἀποστέλλουσαι τὰς ζητουμένας ἀποδείξεις. Ἐπιστολὴ σας προγενεστέρᾳ ἀναντιρρήτως παρέπεσε. — Καν Β. Στ. Βέγγαν. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ αἰσθήματα. Ἀλλὰ τὰ ἐν Καϊρῷ κρούσματα ματαιοῦν τὰ σχέδιά μου. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται. Ἐπιβίω νὰ ἔχω προσεχῶς εἰδήσεις σας. — Δα Μ. Π. Δάρισσαν. Ἐδημοσιεύθη. Πρὸς ἀμφοτέρους τὰς κυρίας αὐτὰς ἐστέλλοντο τὰ φύλλα τακτικῶς. Ἐπι-

μείνατε λοιπόν. Τὰ φύλλα σας στέλλονται εἰς ἴδιον δέμα μετ' ὅλων τῶν συνδρομητρίων Δαρίστης. Ἐν δὲν τὰ λαμβάνετε παύει βεβαίως τὸ αὐτόθι ταχυδρομεῖον. Ἐν ἡ ἀταξία οὕτῃ ἐξακολουθήσῃ θὰ ἀνεχθῶμεν πρὸς τὴν ἐδῶ διεύθυνσιν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

Τὰ Ὀλύμπια. Παρὰ τῶν κ. Χ. Ἀννίνου, Ν. Λάσκαρη καὶ Ν. Ἰγγλέση ἤρξατο ἐκδιδόμενον νέον περιοδικόν, εἰκονογραφημένον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ὀλύμπια».

Συνεργαται ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ ἀναγράφονται κύριοι γνωστοὶ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν φιλολογικῇ κινήσει, ἐν γένει δὲ ἡ δημοσιευμένη ἐν αὐτῷ ὕλη καὶ τερπνὴ καὶ ψυχαγωγὸς εἶναι. Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ τιμᾶται διὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 15 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 15.

Περὶ τῆς ἐπετεργείας τοῦ στηθοδύσμου. Παρὰ τοῦ ἐκδότου κ. Παρκαβιτσίην ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μετὰ φραγμοῦς ἐβδομηκοντασέλιδος τοῦ φοιτητοῦ τῆς Ἰατρικῆς κ. Α. Οἱ. Ζαννοπούλου. Εἶναι ὀφελιμώτατον ἀνάγνωσμα διὰ κυρίας. Τιμᾶται δρ. 3.

Μελέται περὶ δασῶν. Παρὰ τοῦ ἐκδότου κ. Γ. Κορινᾶ ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐπιτομον βιβλιαρίον. Τιμᾶται δρ. 3.

Πρὸς τὰς συνδρομητρίδας

Μεταξὺ τῶν ὠρικιοτέρων δώρων, ἅτινα δύναται τις νὰ προσφῇ εἶναι τὰ αἰγυπτιακὰ καὶ Ἰνδικὰ κομψοτεχνήματα καὶ σκευή, τὰ ὅποια τὸς ὡς συνειθίζονται καὶ τὸς ὡς ἐκτιμῶνται.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν σταύλων, κατὰστάτημα τοῦ κ. Π. Γεωργιάδου ἔχει θαυμασίην συλλογὴν τοιούτων ἀντικειμένων, ἐν οἷς συσκευαῖς τεῖου Ἰαπωνικῆς, ὡραῖα Κινεζικὰ δοχεῖα, χρυσοποικίλτα ἀλεξίφωτα καὶ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

— Ἀπαντήσατε, τῇ εἰπὲν ἐπιτακτικῶς, ἢ θὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων ἀψήφω, ἀπήντησε τέλος, καὶ δὲν ἀναγνώριζω ἢ τὴν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Benoist προσέειπεν αὐτὴν μετὰ λύσεως. Ὡς ἦτο ἄρα ἀνίσχυρος νὰ τὴν βιάσῃ νὰ ὁμολῇ;

— Γνωρίζετε τί ἐπρόκειτο; εἶπεν ἐντόνος. Σεῖς ἐγράψατε τὴν ἐπιστολήν· νενεκὺ ὡς ὁ κ. Δὲ Βωρὰν ἀπέθανε καὶ ἄλλο πρόσωπον ἄθωον κατηγορεῖται διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ναί, εἶπον οἱ ἡ σύζυγός του τὸν ἐφόνευσε, ἰδοὺ τὰ κατορθώματά σας.

Τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχῆς ἠλλοιώθη καὶ ἀφῆκεν ὑπόκωπον κραυγὴν: «Ἡ Ἐστέλλα;

— Ναί, ἡ Ἐστέλλα· βλέπετε, ὅτι ὑπῆρξατε ἀρκούντως ἄθλια; Δὲν φοβεῖσθε τὸν Θεόν;

Ἡ Ροζαλία τὸν διέκοψε. Λέγουσιν ὅτι ἡ Ἐστέλλα τὸν ἐφόνευσε; Δὲν εἶναι ἀληθές. Ἐγὼ ἔγραφα τὴν ἐπιστολήν, ὥστε ἡ Ἐστέλλα δὲν ἐγνώριζε!

— Λοιπόν, εἶπεν αὐτῇ, ὅπως ἀναγνωρίσθη ἡ ἀθώότης τῆς Ἐστέλλας, προσέθηκεν ὁ Benoist, βλέπων ὅτι ἐκέρδιζεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

ἀλεξίφωτα, paravants θαυμασίας τέχνης καὶ κάλλους, κεντήματα διάφορα δι' ἐπιπλα καὶ τοίχους, καὶ ἐν γένει, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν μυθώδη διάκοσμον πλουσίας Ἀνατολικῆς αἰθοῦσης, ἢ γραφείου, ἢ καπνιστηρίου, ἐκ τοῦ ὁποῦ δὲν λείπουν καὶ τὰ ἀρωματώδη τῆς Χαβάνας ποῦρα.

Αἱ τιμαὶ τῶν διαφόρων τούτων ἀριστουργημάτων εἶναι τὸς ὡς εὐθηνάκι, ὥστε ἐκπληττεταὶ τις πὺς μετὰ τὸς ὡς ὀλίγα χρήματα ἀποκτᾷ τὸς ὡς ὡραῖα καὶ θαυμάσια πράγματα.

ΑΡΓΥΡΑΜΟΒΕΙΟΝ

Ι. Κ. Ἀσκητοπούλου καὶ Σα

Ὁδὸς Αἰδίου ἀριθ. 134.

Πωλεῖ λαχειοφόρους ὁμολογίας τοῦ Κτηματικοῦ δανείου τῆς Ἰταλίας Μπε-βιλακουά ἀντὶ δρ. 13. Αἱ ὁμολογίαι αὐταὶ ἔχουν 4 κληρώσεις ἐτησίως, τὸν Ἰανουάριον, Ἀπριλίον, Ἰούνιον καὶ Σεπτέμβριον.

Ὁ ἀ. ἀριθμὸς κερδίζει τὸ πᾶν φραγ. χρ. 200.000.

Προσέτι πωλεῖ λαχειοφόρους ὁμολογίας τῶν καπνῶν τῆς Σαβοῖας ἀντὶ δρ. 24. Ἡ ὁμολογία αὕτη ἔχει 3 κληρώσεις τὸν Ἰανουάριον, Μάιον καὶ Σεπτέμβριον. Ὁ ἀ. ἀριθμὸς κερδίζει φρ. χρ. 100.000.

Ἐξελέγονται αἱ κληρώσεις ὧν ἐν γένει τῶν ὁμολογιῶν καὶ προεξοφλοῦνται τὰ κέρδη αὐτῶν

Πωλοῦνται καὶ μετοχαὶ πρὸς εὐκόλιν τῶν πελατῶν διὰ μηνιαίων καταβολῶν. Πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται εὐρωπαϊκὰ λαχειοφόρα ὁμολογία.

Ἀγοράζονται εὐρωπαϊκὰ γραμματόσημα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους ὡς κατὰλληλον δῶρον συνιστῶμεν τὴν ἀγοράν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

Α. Π. ΛΕΓΓΕΡΗ

Μετεφέρθη ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Περικλέους καὶ Εὐαγγελιστρίας παρὰ τὴν Ἑκκλησίαν Ρόμβην.

Χατέδες, λινά, ὑφάσματα διὰ συνδόνδας, δι' ἀσπρόρουχα, κρετὸν, δαμάσκα, μάλλινα φορέματα, τραπεζομάνδουλα, πετσέταις, μανδύλια, κουβέρτες μάλλινες, κουβέρτες βαμβάκεαὶς προσόψια. ὅλα εἶδη ἐκλεκτὰ καὶ πάσης τιμῆς ἐκ τῶν γνωστοτέρων Ἀγγλικῶν καταστημάτων. Τιμαὶ μετρίωταται, ἀκρίβεια περὶ πάσαν συναλλαγὴν.

Ἡ Ροζαλία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν: «Ἀδύνατον, εἶπεν, οὐδεὶς δύναται νὰ εἰπῇ τοῦτο, οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίζῃ... τὴν ἀλήθειαν...»

— Διὰ τὴν τιμὴν τῆς Ἐστέλλας;

— Ἡ Ἐστέλλα δὲν θὰ τὸ ᾔδει νὰ γνωστῇ... καὶ ἐσιώπησε, μετὰ ἀπειλῆς, μετὰ χελεῖ κατωχρά. Ὁ τρόμος τὴν εἶχεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν καταδύει, ὥστε δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ, τίς ἦτον ὁ ἄγνωστος, ὁ ἀνακρίνων τοιοῦτοτρόπως αὐτήν...

— Ἡ θέα τοῦ φακέλλου ἤρκεσε νὰ παραλύσῃ τὰς δυνάμεις τῆς. — Ἀλλ' ἡ Ἐστέλλα εἶναι δυστυχὴς, κατηγορεῖται καὶ εἰσοθεῖς ἡ αἰτία δὲν ἐντρέπεται;

— Τὸ γνωρίζω, τὴν εἶδον εἰς Coutance, μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἦτο ὁ κατηγορὸς μου καὶ ὠρθεῖτο ἐνώπιόν μου.

— Λοιπόν, εἰπέ τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν δύναμαι.

Ὁ Benoist ἠγέρθη, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τελευταῖον ἐπιχειρήματά του.

— Εἰ σὺ εὐεχόμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων...

— Ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, εἶπε βιαίως, οὐδεὶς γνωρίζει τι. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; ἐξωμολογήθη καὶ ἔλαβον τὴν ἀφῆσιν μου.

— Ὁ δώσας αὐτὴν δὲν ἐγνώριζεν ὅτι μία ἀθώα κατηγορεῖτο ἕνεκα τοῦ ἐγκλήματός σας. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξωμολογήθητε καὶ ὁ Θεὸς δὲν σᾶς συγχωρεῖ, ἐὰν ἡ Ἐστέλλα δὲν σᾶς συγχωρήσῃ, προσέειπε Ροζαλία, θὰ ὑπάγῃτε εἰς τὴν Κόλασιν.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἡ δυστυχὴς κατεκρημνίσθη καὶ ὁ Benoist εἶδεν ὅτι τὴν κατέβαλε.

— Εἰργνήσατε τὴν συνείδησίν σας, εἶπε, πλησιάζων αὐτήν, ὁμολογήσατε τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θέλετε νὰ τὴν εἰπῇτε εἰς ἐμέ; Προτιμᾶτε νὰ τὴν εἰπῇτε εἰς τὴν Ἐστέλλαν;

— Ἡ Ἐστέλλα δὲν ὀφείλει νὰ μάθῃ τι, ἐφώνησεν ἡ δυστυχὴς, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς. Ὡ Θεέ μου! Δὲν ὑπέφερα ἀρκετὰ εἰ

Τι περιέχει

τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν».

Ἑορτολόγιον.—Τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων (ὑπὸ Μαρίας Παπαδάκη).—Πολύτιμα παραγγέλματα κάλλους.—Ἡ Παρὰμνη (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἐπιμέλεια τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ δέρματος.—Περὶ ἀναπτύξεως τῶν παιδίων (ὑπὸ Μαρίας Νεβῶ ἱατροῦ).—Ἡ Αὐγὴ (ποίημα κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη).—Τὸ νέον ἡμερολόγιον (ὑπὸ κ. Καλλ. Παρρέν).—Συμβουλαὶ—Πῶς δημιουργεῖται ὁ συρμός.—Αἱ ἀσκήσεις ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν παιδίων (ὑπὸ κ. Μαρίας Νεβῶ ἱατροῦ).—Ἐπιτομία (ποίημα δος Μαρίας Πίπιζα).—Λουδοβίκος Β' (δος Μελβίνης Μαλατάνη).—Συνήθειαι μεγάλων ἀνδρῶν.—Διὰ τοὺς κυρίους.—Ἡ φωνὴ (ὑπὸ κ. Σοφίας Ρώσση μουσικοῦ).—Στὴν ἀκριβή μου κόρη (ποίημα κ. Ἑλένης Φωτιᾶ).—Τὰ κάλλη τοῦ Πηλίου (ὑπὸ κ. Καλλ. Παρρέν).—Τὰ κάτοπτρα τῆς νύμφης (ὑπὸ δος Ἑλένης Παπαδάκη).—Αἱ ἰδιοτροπίαι τοῦ ἡμερολογίου.—Ἡ κόμμι-σις ὡς πρὸς τὴν καλλονήν.—Μιχαὴλ Κερβάντες (ὑπὸ δος Κωνσταντίας Ο. Κάρπου).—Περὶ ἀρωματικῶν θυλακίδων καὶ ὀρυζοκόνων.—Ὀνειρον τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου (ὑπὸ δος Κασσάνδρας Βιτιάδου).—Ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου).—Φιλαρέσκεια.—(ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βα-ρῆνης Οἰκονομίδου).—Προσευχὴ τῆς Γαλιλαίας ἢ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν κορασίων (ἔμμετρον ὑπὸ κ. Σαπφούς Λεοντιάδου).—Ροζα Καρατζᾶ (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη).—Ἐφυγε καὶ ἤλθε (ποίημα κ. Κρ. Χρυσοβέργη).—Ἡ Φτωχὴ γρηῃ (ποίημα δος Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου).—Ἡ Λαϊκὴ Στανώπ (ὑπὸ δος Παρθενόνης Καρδαρά).—Στὴν ἐξοχὴ (ὑπὸ δος Λιούρη).—Συμβουλαί.—Συνταγαί.—Ἀνεκδότα.—Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή).

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Μαρίας Μπανιόλη

Ὁδὸς Ἑρμοῦ 71.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ Παρισινὴ ἐργοστασίονος γυναικείων φορεμάτων ἐπανωφορίων καὶ στηθοδέσμων κ. Bagnoli, μετεκάλεσεν ἐσχάτως ἐκ Παρισίων διαστήμους κοπρίας καὶ στηθοδεσμοποιούς καὶ ἀναλαμβάνει πᾶσαν παραγγέλαν μὲ τελειότητα μοναδικὴν διὰ τὴν πόλιν μας. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Bagnoli εἰναι λογικαί, ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῆς ἐργασίας τῆς μοναδική. Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 71.

ὦν ξέγων ἀμαρτημάτων ; Φύγετε, σεις, δὲν σὰς γνωρίζω, δὲν ἔχετε πλέον ἐδῶ κανένα λόγον νὰ μένετε, φύγετε . . . Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Ἑστέλλαν, τοὐδὲν δύναμαι νὰ τῇ εἴπω. Λυπούμαι, καὶ λυπούμαι πολὺ, διότι ὑποφέρει ἐκ τῆς σιωπῆς μου, ἀλλὰ . . . φύγετε !

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Benoist, ἤλθον ἐνταῦθα μὲ πνεῦμα εἰρήνης· ἀλλ' ἐὰν προτιμᾶτε νὰ ὑπάγητε εἰς τὴν φυλακὴν . . .

— Μοὶ εἶναι ἐντελὲς ἀδιάφορον !

— Καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κόλασιν, διότι σεις εἴθετε ἡ δολοφονία τοῦ κ. Δ. Βωράνδ. Δὲν θὰ σὰς ἐδῶκαν βεβαίως ἄρεσιν διὰ τὸ ἐγκλημὰ σας τοῦτο ! Διότι, δὲν θὰ εἴκατέ ποτε εἰς τὸν ἱερέα ὅτι ἠτύχτην μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς σας !

Ὁ Benoist τῇ φορᾷ ταύτῃ, ἔβαλεν ἐπὶ σκοπῇ· ἡ Ροζαλία κατεκεραυνώθη. — Βλέπετε καλῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας θριαμβεύων, ὅτι ἠθελήσατε ν' ἀπατήσητε τὴν θεῖαν Δικαιοσύνην, καὶ θὰ τιμωρηθῆτε διὰ τοῦτο !

— Δὲν εἶχον πρόθεσιν νὰ φονεύσω τὸν κ. Δ. Βωράνδ, ἀπάντησεν ἡ Ροζαλία μετὰ τόλμης. Ἡλπίζον μόνον ὅτι θὰ ἡμποδίζον τὸν γάμον, καὶ ἦτο τοῦτο καθήκον μου, καὶ καλῶς ἔπραξα· ἐὰν δὲ ἠτύχτην μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς σας !

— Σεις τὸ λέγετε, ἀλλὰ δὲν τὸ φρονεῖτε· εἶναι ψεῦδος !

— Οὐδέποτε ἐψεύσθην, ἀνεφώνησεν ἡ Ροζαλία ἀπελπισ.

— Ναὶ εἶναι ψεῦδος ἀποτόρπαιον ! δὲν θὰ μοὶ ἀποβάλλετε τὴν ιδέαν ὅτι ἐψεύσθητε.

Λέγων δὲ ταῦτα, παρηκολούθει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς δυστυχούς γυναικὸς τὸ ἀποτέλεσμα ἐκείνης τῶν λέξεων, αἵτινες κατέσχιζον αὐτὴν ὀδυνηρῶς ὡς αἰχμὴ πεκυρατωμένου σιδήρου. Μετὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ, ἡ Ροζαλία ἠγέρθη.

— Ἐγὼ ψεύστρια ; Λοιπὸν, ἰδοὺ . . . διότι κατὰ βάθος ἀδιαφορῶ δι' ὅλα ταῦτα.—Ἰδοὺ, λάβετε καὶ ἀφετέ με ἐν εἰρήνῃ !

Λέγουσα ταῦτα, ἤνοιξεν ἐρμάρειόν τι μετὰ παραδόξου δυνάμεως, καὶ ὑπὸ δέ-

ΔΙΑ ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΕΙΠΝΟΥΣ

Τὰ ἐξαρτήματα ἐνὸς καλοῦ γεύματος, τὰ ὁρεκτικὰ δηλ. τουρσιά, παστά, χοιρομέρια, γλώσσες καπνιστῆς, τὰ ζελέ καὶ αἱ μαρμελάται, τὰ ἐν καιρῷ γεμῶνος διατηρούμενα ὀπωρικά τοῦ θέρους ὡς καὶ ἡ κον-σέρβες, ἀποτελοῦσιν τὸν ἀληθῆ πλούτον, τὴν πρᾶγματικὴν ἐκλεκτικότητα καὶ ἀρχοντίαν τοῦ γεύματος.

Μέχρι τοῦδε ὅλα αὐτὰ ἦσαν σχεδὸν ἀπρόσιτα εἰς τὰ βαλάντιά μας διότι ἤρχοντο ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐστοίχιζον πολὺ ἀκριβᾶ.

Ἡδὴ ἔχομεν ὅλα αὐτὰ ἐγγύρια, πολὺ ὑπέρτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότατας χάρις εἰς τὸν κ. Ν. Μ. Ἀθανασίου, ὅστις ἴδρυσεν λαμπρὸν κατ'ἀστυχεῖα γαστρονομικὴν καὶ ὀπωρῶν, παστῶν διαφόρων, μαρμελάτων καὶ ζελέ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κάτωθι τοῦ ξενοδοχείου Ἀθηνῶν.

Συνιστῶμεν θερμότερα τὸ κατ'ἀστυχεῖα τοῦτο εἰς πάσας τὰς ἀναγνωστρίας μας, αἵτινες θὰ εὕρουν ἄριστα διατηρημένας μπάμιες, μανιτάρια, φασόλια πράσινα, γυμνὰ ντομάτας, γαστρονομικὰ, ἀγλάδια νεραντζῆς, πεπόνια, βερύκοκα καὶ ὅλων τῶν καρπῶν μαρμελάτες καὶ ζελέ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 34

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλιαισθησία εὐρωπαϊκῇ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἐπειδὴ αἱ κυρίαι δὲν πρέπει νὰ μεριμνῶμεν μόνον διὰ τὰ τοῦ καλ-λωπισμοῦ μας, ἀλλ' ἰδιαίτερα καὶ διὰ τὸ οἰκοκυριὸν μας, ἡ συνεργά-τις μας, πρὸς τὴν ἀνεθέσαμεν τὴν ἐντολὴν νὰ συνιστᾷ τὰ διὰ πᾶσαν προμήθειαν ἄριστα τῶν καταστημάτων, ἐπεσκέφθη καὶ τὸ ἐπὶ τῇ δόδῳ Κολοκοτρώνη καὶ Λέκα ἀριθ. 22 Μακαρονοποιεῖον Παναθηναίων.

Ἐνῷ ὑπάρχει μεγάλη συλλογὴ παστῶν Ἰταλικῶν καὶ ἐγγυρίων, πρωτίστως ποιότητος, ἐν γένει δὲ πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἐδωδιμοπωλείου εἰς ποιότητας ἐκλεκτάς καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς εὐθηνάς. Τόσον δὲ τὸ κατ'ἀστυχεῖα τοῦτο εἶναι περιποιημένον καὶ εὐπρεπὲς καὶ τόσον ἡ ὑπηρεσία τοῦ τακτικῇ, ὥστε πᾶσα κυρία δύναται αὐτοπροσώπως νὰ κάμῃ τὰς ἀγοράς τῆς, ἀκριβῶς ὡς πράττει διὰ τὰ λοιπὰ ἐμπορικὰ καταστήματα.

σμεν σινδόνων, λαβοῦσα χαρτίον κίτρινον ἐκ τῆς πολυκαίρας, ἔρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Benoist ἤρπασεν τὸ συνεπτυγμένον ἐκεῖνον χαρτίον καὶ ἤνοιξεν αὐτό. Ἦτο σχέδιον ἐπιστολῆς, γεγραμμένον ἐπὶ κοινῷ χαρτί, μὲ λέξεις διαγεγραμμένας, καὶ κηλίδας μελάνης, οὕτως αἱ πρῶται λέξεις ἦσαν: Κύριον Ραῦ-μόνδον Δὲ Βωράνδ . . .

Καὶ ὡς εἶχεν ἀπεφανθῇ ὁ ἀνακριτὴς Ἀνδρέας Βολδέν, ἡ ἐπιστολὴ προσήρ-μῶςτο ἀκριβέστατα ἐν τῷ φακέλλῳ.

— Φύγετε, εἶπεν ἡ Ροζαλία, φύγετε ! . . .

Ὁ Benoist λαβὼν τὸν πλὸν τοῦ, ἐξῆλθεν φέρων τὴν ἐπιστολὴν, καὶ κλο-νοῦμενος ὡς ἄνθρωπος οἰνοδαρῆς, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ καθῆται ἢ ποῦ ν' ἀπο-συρθῇ ἐν' ἀναγνώσει αὐτῇ. Ἰδὼν δὲ τέλος δρομίσκου, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν ἐπάλ-ξεων τοῦ φρουρίου, καὶ ἐκεῖ καθέσθεις ἐπὶ λιθίνου σκίμματος, ὑπὸ κάτω συκῆς εὐρισκομένου καὶ ὑπὸ τὸ ἡμίφως ἐκεῖνο ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἐπέφερε τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Ραῦμόνδου.

XXXIII

Κύριε Ραῦμόνδε Δὲ Βωράνδ,

Κύριε. Εἶδον εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν ἀγγελίαν τοῦ γάμου σας· δὲν δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε τὴν Ἑστέλλαν Βρουναίρ. Ἐχρημάτισα θαλαμηπόλος τῆς κ. Βρουναίρ ἐπὶ δέκα-τέσσαρα ἔτη, καὶ γνωρίζω πᾶν ὅτι συνέβη ἀφ'οῦτο ὁ στρα-τηγὸς Δὲ Βωράνδ, ὁ πατὴρ σας ἤρχισε νὰ ἐρωτεύηται τὴν ἀτυχῆ κυρίαν μου. Ὅταν ὁ στρατηγὸς ἀπέθανεν, ἡ κυρία μου μοὶ εἶπεν, ὅτι ὁ σύζυγός της τὸν ἐφόνευσεν. Βλέπετε λοιπὸν καλῶς ὅτι δὲν δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα Ἑστέλλαν, διότι εἶναι ἀδελφὴ σας, ὡς ἐκ τοῦ σφάλματος τῆς μητρὸς της.

(Ἀκολουθεῖ)